

[Miljøministeren.]

ger. Min holdning har altså været og er, at det er hensigtsmæssigt, at de mennesker, som skal træffe beslutninger, også føler ansvaret for beslutningernes vægt. Her vender jeg tilbage til hr. Svend Haugaards argumentation at vi ligesom har forsøgt at dele. Det mener jeg ikke er hensigtsmæssigt, og det er baggrunden for mine udtalelser i redegørelsen om, at jeg nok hældede mest til tankegangen om, at amtsrådene burde leve op til dette ansvar på en anden måde, end de hidtil har gjort.

Hr. Gert Petersen gjorde en bemærkning om, at fredningsplanudvalgene og deres arbejde var integreret i den samlede planlægning. Det mener jeg med de ting, jeg sagde for et øjeblik siden, at have modbevist. Det er netop det, der ikke har været tilfældet, og det er det, vi skal forsøge på at lave bedre i fremtiden.

Til hr. Poul Westergaard blot to bemærkninger. Jeg er ked af, at hr. Poul Westergaard benytter lejligheden ved en behandling af en redegørelse til ligesom at skyde mig eller regeringen i skoene, at vi har ønsket at udsætte miljøloven til 1. oktober af hensyn til en ankebeføjelse til fredningsplanudvalgene. Det turde da vist være en mærkelig fremstilling. Hvis det havde været tilfældet, havde jeg formentlig i dag fremsat et lovforslag, som kunne have løst dette problem, ellers har det ingen relevans. Jeg synes ikke, det er en rimelig måde at fremføre argumenter på.

I øvrigt synes jeg også nok, at argumentet om EF-forliget i sin tid mellem de 5 partier om beskyttelsen af naturværdierne, argumentet om, at man nu stod her og skulle slette nogle garantier, er ganske forfjelt, idet det er min opfattelse, at samtlige partier her i salen har givet udtryk for en enighed i målsætningen. Det, vi har debatteret i eftermiddag i de sidste par timer, har været, hvordan laver vi en hensigtsmæssig struktur for at kunne imødekomme de ønsker, vi har, og for at kunne sikre, at der netop ikke sker noget, vi ikke ønsker skal ske.

Jeg føler lidt — det er også en bemærkning til hr. Poul Westergaard — at det er at gøre sagen en dårlig tjeneste, når man ligesom gør en dyd af at trække modsætningerne op imellem på den ene side frednings-

hensyn og på den anden side almindelige planlægningshensyn, så relevante de end måtte være, i kommuner og amter. Jeg synes, det er lidt urimeligt at trække modsætninger frem, som hr. Poul Westergaard gjorde det, imellem almindelige privatøkonomiske interesser og fredningshensyn, almindelig ressourceudnyttelse og fredningshensyn.

Jeg kan da godt røbe, at jeg også en gang imellem føler det lidt barsk, når jeg ser, at man graver grus på steder, hvor det var kønnest, hvis bakkerne blev ved med at være runde. Men vi har jo også alle et ønske om, at samfundet skal kunne fungere, at veje skal kunne bygges, og det skal vi nu engang bruge grus til. Når jeg ser, at man graver grus nede i Mogenstrup Ås, når jeg kører til toget i Næstved om morgenen, føler jeg i virkeligheden, at det ikke er særlig behageligt. På den anden side skal samfundet jo udvikle sig, vi kan ikke sætte tingene i stå, vi kan ikke pludselig sige, at nu vil vi ingenting gøre. Det har jo sin pris. Jeg tror, det var hr. Poul Boeg, der sagde, at vi skal afveje tingene over for hinanden. Det er naturligvis det, vi skal.

Jeg har været glad for at lytte til denne debat om et stort og vigtigt område, og jeg er også glad for, at der er tid til i en offentlig debat at kunne drøfte disse ting, inden beslutning bliver truffet om, hvilke initiativer der skal fremlægges som lovforslag i tinget, for at vi kan tage de hensyn, vi gerne vil tage, og samtidig sikre en fornuftig og hensigtsmæssig administration.

Poul Westergaard (DR):

Jeg skal gøre det kort. Det var naturligvis ikke min hensigt at skyde ministeren noget i skoene, og jeg er tilfreds med ministerens konstatering af, at de overvejelser, som jeg i min hjerne havde fundet kunne have ligget, ikke har ligget. Så er det godt.

Men så siger ministeren, at EF-argumentet er forfjelt. Jeg mødte ikke ministeren i kampagnen forud for folkeafstemningen om EF, men jeg mødte mange, mange andre, og jeg har gang på gang deltaget i debatter om disse miljøproblemer, disse bevaringsproblemer, hvor man mente, at der i virkeligheden var tale om en ganske betydelig risiko. Jeg husker også ganske tydeligt de løfter, der blev givet om, hvordan man skulle afværge